

Cal caminar cap a una societat on no existeixi discriminació ni una mirada compassiva

22/03/2018

Cal caminar cap a una societat on no existeixi discriminació ni una mirada compassiva

Resum:

L'apoderament de les persones amb discapacitat, amb els suports necessaris, és la clau per començar a viure i conviure en els mateixos entorns.

Rosa M. Cadenas

[@rcp48](#)

Gerent d'Arc de Sant Martí a Martorell i Presidenta de DINCAT Federació

[més articles de Rosa M. Cadenas](#)

No fa gaire temps enrere, que a les persones amb discapacitat se les amagava, es consideraven persones de segona classe. I això passa perquè sempre hem viscut en un món assistencialista. I sempre hem pensat que les persones que les hem atès o hem estat per sobre hem cregut que teníem poder de decisió per aquestes persones.

Poc a poc s'ha anat aconseguint que siguin elles mateixes les protagonistes de les seves vides. Moltes d'elles han triomfat en les seves ambicions i projectes de vida, cosa impensable anys enrere.

Existeixen experiències d'èxit que fan pensar que anem pel bon camí. Un camí, on les persones amb discapacitat, no siguin motiu de vergonya, sinó d'orgull per a qui les envolta. És la nostra responsabilitat vetllar per la convivència, evitar que les persones amb discapacitat i les seves famílies quedin aïllades, enfocar la mirada cap a les capacitats i buscar els suports necessaris que supleixin la "discapacitat".

Conviure en entorns inclusius permet que la societat obri la seva mirada. A vegades costa, ja que hi ha estigmes molt arrelats que no és fàcil que desapareguin. És per això que hem de promoure i compartir espais on les persones puguin comprendre les dificultats dels altres; espais on es doni suport a aquells que no poden fer les coses per si sols; espais on no es jutgi per l'estètica o la perfecció... Tot i que pugui sonar com utòpic, ens estem apropant. Tenim les idees clares, i ja es comença a percebre que les persones amb discapacitat intel·lectual són propietàries de les seves vides, molt capacitades per dir el que pensen i prendre les seves pròpies decisions. L'empoderament de les persones, amb els suports necessaris, és la clau per començar a viure i conviure en els mateixos entorns. Poc a poc cal anar sortint de les institucions per tal de dirigir-se cap a models d'atenció centrats en la persona. Aquest model consisteix a acompanyar la persona a fi de desenvolupar una intervenció professional de qualitat que contribueixi al seu benestar, i augmentar-ne la qualitat de vida i l'autocura, amb una participació proactiva de tots els actors implicats. Aquesta praxis és cada dia més valorada per les famílies i les entitats.

Volem caminar cap a una societat on no existeixi discriminació, una societat on hi hagi comprensió, acceptació i una mirada no compassiva, sinó positiva cap a les persones amb necessitats de suport.

Etiquetes: [discapacitat](#), [dincat](#), [salut i discapacitat](#)

URL d'origen: <https://xarxanet.org/opinio/cal-caminar-cap-una-societat-no-existeix-discriminacio-ni-una-mirada-no-compassiva>